

treilea mileniu. Nu cred, totuși, că este cea mai izbită dintre lucrările unui dramaturg răsfățat astăzi de succes nu numai în România, țara lui natală, ci și pe multe scene din Europa și S.U.A. Spun asta pentru că, în ciuda densității caracterelor pe care le aduce în scenă și a naturii lor complementare, ca și în pofida actualității acestui veritabil rechizitoriu la adresa intoleranței și a violenței ce proliferază în toate colțurile lumii, piesa ascunde o sumă de clișee de construcție și limbaj, făcând, de asemenea, loc monotoniei prin monologurile juxtapuse ale celor două eroine, când fiecare își definește identitatea și poziția față de tema aflată în discuție. Ba, uneori, "tema" se lărgeste, în chip mai mult sau mai puțin convingător, spre a ne dezvălui ce cred eroinele despre negri sau evrei, despre greci, români, italieni, sârbi ș.a.m.d. Aici, filonul umoristic ține și el de clișeu – și de naivitate. La polul celălalt, aflăm momente de veritabil dramatism, de scriitură nervoasă și persuasivă, când iubirea "de neam și de țară" se amestecă neașteptat cu ura, când patetismul protestului este în chip ingenios iluminat fie de ironie, fie de o frustă poezie. Delicată și dificilă, misiunea încredințată de regizor

celor două actrițe este îndeplinită de cele mai multe ori convingător de Claudia Cacoveanu și, în mai mică măsură, de Alexandra Ioachim, ele reușind să exprime și feminitatea ultragiată, și întrebările fără răspuns, și deznădejdea crudă sau virulența protestatară, dar și discrete note de tandrețe și de nădejde într-o lume mai bună pentru cei care se nasc astăzi sub zodia răului și a îndoielii. Din patul de suferință și, respectiv, de la biroul de supraveghere, Dorra și Kate, mai ales atunci când sunt însuflețite de gândul nașterii pruncului Dorrei, se redescoperă fiecare pe sine, opunând mizeriei și abjecției din jur o invulnerabilă credință în puterea de a uita și de a renaște, ca expresie a puterii de a înțelege. Această dimensiune morală a personajelor reprezintă și punctul de maximă reușită a actului interpretativ. Evoluția actrițelor ratează însă ocazia unei veritabile performanțe, din cauza unor ezitări, manifestate mai ales în scenele menite să le apropie pe eroine sau în momentele de exuberanță. Dar, cum performanțele nu ne-au "sufocat" în această stagiune nici pe alte scene, trebuie spus că montarea vâlceană dă o imagine tonică despre năzuința unor colective mai puțin mediatizate

Claudia Cacoveanu
și Alexandra Ioachim

de a ține pasul cu teatrul de care publicul are nevoie, un teatru ferit de comicărie ieftină, de trivialități și de vulgaritate, chiar dacă ritmul dialogului cu acest public este încă departe de așteptările sale.

Ion Parhon

Vorbe, vorbe...

BEETHOVEN CÂNTĂ DIN PISTOL de Mircea M. Ionescu ● THEATRUM MUNDI ● Data reprezentației: 6 februarie 2000 ● Regia: Constantin Dicu ● Scenografia: Ion Olaru ● Ilustrația muzicală: Vasile Manta ● Coregrafia: Felicia Dalu ● Distribuția: Cristian Moțiu (Înțeleptul), Eugen Cristea (Slabul), Ovidiu Gherasim-Robu (Voinicul), Carmen Stimeriu (Maestra), Silvia Codreanu (Femeia în alb I), Dana Pocea (Femeia în alb II).

În această reprezentație s-au rostit inutil atât de multe vorbe și s-au făcut atâtea gesturi de prisos încât nu-ți rămâne decât să te întrebi: dacă s-a constatat că regizorul n-a avut chiar nici un gând în legătură cu textul, lăsându-i pe actori să se descurce cum or putea, de ce oare a ținut morțiș conducerea teatrului să "înghesuie" un asemenea spectacol în repertoriu? Numai pentru că piesa este românească și contemporană?

Marinela Țepuș